

ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

**Χαιρετισμός της Γενικής Διευθύντριας του Υπουργείου
Παιδείας και Πολιτισμού κυρίας Αίγλης Παντελάκη
Δευτέρα, 20 Νοεμβρίου, ώρα 19.00, Θέατρο Ένα**

Με μεγάλη χαρά χαιρετίζω την αποψινή εκδήλωση παρουσίασης του βιβλίου της Νάντιας Στυλιανού *Το σκοτεινό γοβάκι*, ένα βιβλίο όπου το απόλυτο μαύρο και το καταιγιστικό φως, το όνειρο και η πραγματικότητα, ο λόγος και η σιωπή, συμπλέκονται και γίνονται ταυτότητα.

Οι στίχοι δημιουργούν εικόνες, οι εικόνες συνειρμούς και οι συνειρμοί απολήγουν σ' ένα σύμπλεγμα όπου άνθρωπος, φως, τοπίο συγκροτούν μια αδιάσπαστη ενότητα. Η επίμονη αναζήτηση της αφετηρίας του ταξιδιού, ένας διάχυτος ερωτισμός, το άρρητο, η μοναξιά, η ετερότητα, είναι τα θεματικά μοτίβα της συλλογής.

Το ποιητικό σύμπαν διατρέχεται από μυθικά και ιστορικά σύμβολα που προσλαμβάνουν ανθρώπινες διαστάσεις. Ο αρλεκίνος με τη μαύρη λατέρνα παίζει την ίδια μουσική εδώ και χρόνια, ο Αρταξέρξης αφαιρεί την περιβολή, η Αντιγόνη δρασκελά το μύθο, ο ρίψασπις ρίχνει την ασπίδα, συνθηκολογώντας με την ήττα. Τα σύμβολα γίνονται αρχέτυπα κι ο μύθος σμίγει με την γήινη πραγματικότητα, ζητώντας μας ν' ανακαλύψουμε μέσα από τον καθρέφτη, την άλλη όψη των πραγμάτων.

Οι εικόνες πλέκονται σε κραδασμούς ωθώντας μας να θραύσουμε τον καθρέφτη, εγκαινιάζοντας νέες αναλογικές σχέσεις στα πράγματα. Το κρύσταλλο της ποίησης καθίσταται ευανάγνωστο και σκοτεινό, μέσο μεταξύ θεατού και αθέατου.

Η Αντιγόνη, από τραγική φιγούρα μετατρέπεται σε σύγχρονη, ριζοσπαστική κοπέλα, διασχίζοντας τα μπαρ της πόλης, και καταφάσκοντας τη δική της ελευθερία. Ο

Αρταξέρξης που απέρχεται αποβάλλοντας το βασιλικό μανδύα, μετατρέπεται σε μια ανθρώπινη παρουσία που κρυσταλλώνει μέσα μας την μεταβολή της τύχης. Στο πρόσωπό του μπορεί να είναι οποιοσδήποτε άνθρωπος που αντιμετωπίζει την απώλεια της εξουσίας αφού ο καθένας από εμάς πρέπει κάποτε να απέλθει, να εγκαταλείψει ένα ρόλο που έχει ταχθεί να υπηρετήσει.

Το ρήμα «απέρχεται» έχει πολλαπλή σημασιακή φόρτιση στην ποίηση της Νάντιας Στυλιανού γιατί όταν η παράσταση τελειώνει, η αυλαία πέφτει, δεν μένει τίποτα άλλο παρά οι ανεπαίσθητοι ήχοι «τριγμοί και συριγμοί και άλλα τέτοια...». Η σιωπή είναι όμως εύγλωπτη, αρκεί να αφουγκραστεί κανείς τη φωνή της την μουσική.

Οι ήχοι έχουν πρωτεύοντα ρόλο στην συλλογή. Τα τριξίματα και οι συριγμοί λειτουργούν ως ένα είδος ελλειπτικού χρησμού γεννώντας μυστήριο αφού η ποίηση είναι «μυστήριο που ενθρονίζει». Η σιωπή αποκτά υλικότητα, χρώμα, υφή. Ο αναγνώστης διαβάσει :

*Το αγόρι με τους ανερεύνητους ήχους
Λόγια που δεν
Και φιλιά που δεν δόθηκαν .*

Ο Αριστοτέλης λέει ότι «η ποίησις μάλλον το καθόλου, η δε ιστορία τα καθ' έκαστον λέγειν». Η ποίηση αγγίζοντας τα περιστατικά, τις εικόνες, τα παθήματα της ζωής τα καθιστά διαφανή προς ένα απέραντο βάθος που τους δίνει μια καθολικότητα. Το βάθος είναι η εικόνα της ανεξάντλητης, γεμάτης μυστηρίου και αντινομιών, πραγματικότητας που καταγράφει με τρόπο καίριο η συλλογή *Το σκοτεινό γοβάκι*.
